

Süreniz yirmi dakika.

DTP GRUBU ADINA SEVAHİR BAYINDIR (Şırnak) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; Uluslararası Çocuk Kaçırmanın Hukukî Veçhelerine Dair Kanun Tasarısı ve Adalet Komisyonu Raporu hakkında görüşlerimizi sunmak için grubum adına konuşmak üzere huzurlarınızdayım. Öncelikle, yüce heyetinizi saygıyla selamlıyorum.

Konu hakkında görüşlerimi belirtmeden önce 25 Kasım dünyada “Kadına Yönelik Şiddete Hayır Günü” olması itibarıyla söz hakkı talebinde bulunmuştum, belki sıra gelmeyebilir, bu vesileyle buradan dünyada kadına dönük ayrımcılığın ortadan kaldırıldığı, cinsler arası barışın sağlandı, kimsenin cinsinden, dilinden, kültüründen, inancından dolayı ayrımcılığa tabi tutulmayacağı bir dünya dileğiyle başarılar diliyorum.

Bu yasa tasarısının tartışıldığı bugün dünyada ve Türkiye’de çocukların genel durumuna bir göz atmanın doğru olacağı kanısındayım. Çocuk kaçırımlarının nedenlerini tartışırken, yoksulluk ve küresel eşitsizlik sorunlarının da mutlak suretle incelenmesi gerekmektedir.

Çocuk hakları, insan hakları konusundan ayrılmayacak bir problemdir ve mutlaka aynı düzlemde tartışılmalıdır. Birleşmiş Milletlerin Binyıl Zirvesi’nden sonra 2002 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu çocuk özel oturumu, ekonomik kalkınmayı çocuklar için uygun bir dünya yaratmasına bağlamıştır.

İlerlemeyi sağlamanın yolu cazip sloganlar ve iyi niyetle olmaz. Sürdürülebilir kalkınmanın yolu akıllıca yatırımlarla birlikte adalet, toplumsal cinsiyet eşitliği ve çocuklara özenli ve kararlı bir bakış sahiplenişidir.

Ülkemiz, Çocuk Hakları Sözleşmesi’ni, azınlıklara mensup çocukların kendi dillerini, kültürlerini ve dinlerini öğrenme ve yaşayabilme haklarından bahseden 17, 29 ve 30’uncu maddelerinin Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve 24 Temmuz 1923 tarihli Lozan Antlaşması hükümlerine ve ruhuna uygun olarak yorumlama hakkını saklı tutarak, 1994 yılında kabul etmiştir.

Bu sözleşmede şiddet ve istismarın ortadan kaldırılması istenmekte, tüm çocukların kız ve erkek olmak üzere eğitim ve sağlık hizmetlerinden eşit yararlanmasına olanak tanınması öngörülmektedir.

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin 26’ncı maddesi “Herkes eğitim hakkına sahiptir ve eğitim, insan kişiliğini tam geliştirmeye ve insan hakları ile temel özgürlükleri güçlendirmeye yönelik olmalıdır.” der. Ayrıca, Çocuk Hakları Sözleşmesi’nin 24’üncü maddesinde “Taraflar devletler, ulusal durumlarına göre ve olanakları ölçüsünde ana babaya ve çocuğun bakımını üstlenen diğer kişilere, çocuğun bu hakkının uygulanmasında yardımcı olmak amacıyla gerekli önlemleri alır ve gereksinim olduğu takdirde, özellikle beslenme, giyim ve barınma konularında maddi yardım ve destek programları uygulatırlar.” ilkesi kabul edilir. Bu durumda çocuğun bakım, gelişim ve eğitiminden öncelikle ana baba ve yasal vasiler sorumlu tutulmakla beraber, çocuğun söz konusu haklarının korunması ve sağlanması konusunda nihai sorumluluk devlete verilmiştir. Ancak, ulusların çoğu, artan borç yükü, ekonomik durgunluk ve ekonomik küçülme tehlikesi, hızlı nüfus artışı, savaşlar, sivil çekişmeler, çocuk ölümleri ve çevresel bozulmanın yaygınlaşması sorunlarıyla karşı karşıyadır. Türkiye’de de durum farklı değildir.

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatının hazırladığı 2007 yılı Eğitim Raporu’nda Türkiye gayrisafi millî hasıladan eğitime en az kaynak ayıran ülkelerin başında yer almaktadır. Bu durum ise, eğitimin niteliğinin artırılmasını büyük ölçüde engellemektedir. Hemen her yıl yapılan değişikliklerle yapboz tahtasına döndürülen eğitim sistemimiz, Talim-Terbiye Kurulunun inisiyatifine bırakılmış ve çocuklarımız birer kobaya dönüştürülmüşlerdir.

Her ne kadar, çocuklara verilen meslek eğitimlerinde birtakım düzenlemelere ve iyileştirmelere gidildiyse de bunun yeterli olmadığı da ortadadır.

Teorik anlamda verilen desteklere karşın, pratik alandaki uygulamalar oldukça farklıdır. Örneğin, ülkemiz Avrupa Sosyal Şartı’nın “Çocuklar ve gençlerin uğrayacakları bedensel ve manevi tehlikelere karşı özel korunma hakkına sahiptir.” diyen 7’nci maddesini ve “Medeni hâlleri ve aile ilişkisine bakılmaksızın analar ve çocuklar uygun sosyal ve ekonomik korunma hakkına sahiptir.” içerikli 17’nci